

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314010598
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1314010598.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Petra Šamka a Mgr. Marcely Kosovej, v trestnej veci obžalovaného A. M., pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/88/2014 z 03.10.2018 na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.októbra 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. M., nar. XX.XX.XXXX v A. sa, ako nedôvodné, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/88/2014 z 03.10.2018 bol obžalovaný A. M. uznaný za vinného z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

dňa 03.06.1998 v Bratislave, v spoločnosti M. A. s.r.o. uzavrel s autorizovaným predajcom vozidiel S. a spol. prevádzka Malacky, leasingovú zmluvu č. XXXXXX, na základe ktorej v uvedený deň prevzal u predajcu osobné motorové vozidlo zn. M. Y. B. 1,8 M.: C výr. číslo motora: XXXXXXX/XXXX, ev. č. SC XXX AE, za ktoré zaplatil prvú splátku vo výške 21.999,40 SK (730,24 €) s 0% akontáciou, pričom následné mesačné splátky platil nepravidelne. Dňom 03.07.2000 prestal platiť vôbec, na základe čoho mu bola v zmysle Všeobecných podmienok zmluvy o finančnom leasingu dňa 08.09.2000 vypovedaná leasingová zmluva, čím mu zároveň vznikla povinnosť vrátiť predmetné vozidlo prenajímateľovi, čo však neurobil a vozidlo naďalej užíval, čím poškodenej spoločnosti Volkswagen finančné služby Slovensko s.r.o., so sídlom M. č. XX, XXX XX A. spôsobil ku dňu vypovedania leasingovej zmluvy, škodu vo výške 14.200,- € .

Prvostupňový súd postupom podľa § 44 Tr. zák. upustil u obžalovaného od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok č.k. BB 3T/1/2010 zo dňa 11.10.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.10.2012 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3To/2/2012 zo dňa 03.10.2012, na základe ktorého bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 20 dní so zaradením do druhej nápravno-výchovnej skupiny, nakoľko takýto trest je možné považovať za dostatočný na ochranu spoločnosti aj nápravu páchateľa.

Proti tomuto rozsudku podal, hneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej lehote, odvolanie obžalovaný A. M. a to proti výroku o uznaní viny, ktoré následne písomne aj odôvodnil tým, že všetky jeho iné, v tomto odôvodnení neuvedené námietky a podnety podané súdu písomne alebo do zápisnice, resp. prostredníctvom právneho zástupcu naďalej považuje za platné a má za to, že v priebehu konania boli nasledovné pochybenia:

„PROKURÁTOROM NEDODANÉ DŮKAZY

1. Prokurátor nepredložil súdu žiadny dôkaz, ktorý by mal znaky originálneho dôkazu, všetky dokumenty boli iba čiernobiele fotokópie bez potvrdenia ich pôvodu alebo ich pravosti. Týka sa to aj VoP k Leasingovej Zmluve ktoré B. M. podľa jeho opakovaných výpovedí nikdy nepodpisal, ako aj všetkej ďalšej komunikácie medzi B. M. a M. - jedná sa o všetky dôkazy, ktoré OSBA-3 vyhodnotil ako dôkazy proti A. M. a opieral o ne aj svoje odôvodnenie rozsudku.
2. Prokurátor nepredložil súdu dôkaz vyvracajúci tvrdenie A. M. (o listine založenej v spisovom materiále), že prokurátorom aj súdom mylne vyhodnotená emailová komunikácia v mene B. M. bola odoslaná zo serveru M., t.j. dôkaz vraj dodaný nevypočítanou svedkyňou S. S. bol asi vytvorený ňou samou na počítačovej sieti samotného M.. A to ani potom, ako bol obhajobou upozornený, že samotné údaje na listine dokazujú vyššie uvedený fakt.
3. B. M. viac krát vypovedal, že nikdy nevlastnil emailovú adresu s doménou ...@seznam.cz ani žiadne faxové číslo. Obžaloba nedodala súdu žiadny dôkaz o tom, že by to bolo opačne - napriek tomu OSBA-3 vyhodnotil takéto nepodložené tvrdenie obžaloby ako dôkaz proti A. M. a opieral o neexistujúcu emailovú adresu a@b.c a neexistujúce faxové číslo aj svoje odôvodnenie rozsudku.

NEVYKONANÉ DÔKAZY

1. OSBA-3 nikdy nevyžiadal od obžaloby predloženie originálu dôkazov.
2. OSBA-3 nevypočul svedka ktorý mohol rozhodnúť o spornom tvrdení, či boli do M. zaplatené finančné prostriedky alebo nie. Svedkyňa B. S. nebola vypočutá ani OČTK ani OSBA-3. Jej meno je uvádzané aj na komunikácii a listinách M., preto je neadekvátne vyjadrenie OSBA-3 v odôvodnení rozsudku, že svedok D. takú osobu nepozná, preto v M. nepracovala.
3. OSBA-3 nevykonal preverenie tvrdenia obhajoby, že v čase konania o predmetnom vozidle, t.j. pred 20-timi rokmi sa mohli dlžoby uhrádzať aj hotovosťou v pokladni M.. Vyjadrenie svedka D. je o stave v spoločnosti až po jej transformácii do skupiny Volkswagen, t.j. z doby niekoľko rokov neskôr, než časový úsek kedy malo dôjsť k predmetným platbám.
4. OSBA-3 nevyžiadal od obžaloby dôkaz vyvracajúci tvrdenie A. M. (o listine založenej v spisovom materiále), že prokurátorom predložená emailová komunikácia v mene M. bola odoslaná zo serveru M., t.j. dôkaz vraj dodaný nevypočítanou svedkyňou S. S. bol asi vytvorený ňou samou na počítačovej sieti samotného M.. A to ani potom, ako bol obhajobou upozornený, že samotné údaje na listine dokazujú vyššie uvedený fakt falošného dôkazu.
5. OSBA-3 nevyžiadal od obžaloby dôkaz, že ten vlastnil emailovú adresu s doménou -@seznam.cz resp. akékoľvek faxové číslo pevnej linky. Obžaloba nedodala súdu žiadny dôkaz o tom, že by to bolo tak - napriek tomu OSBA-3 vyhodnotil takéto nepodložené tvrdenie obžaloby ako dôkaz proti A. M. a opieral o neexistujúcu emailovú adresu a@b.c a neexistujúce faxové číslo aj svoje odôvodnenie rozsudku.

SÚD SA NEVYROVNAL SO SKUTOČNOSŤAMI

1. OSBA-9 nemal od obžaloby žiadny listinný dôkaz ktorý by zodpovedal originálu - všetko boli iba fotokópie. Pojednával z fotokópií bez stanovenia ich pôvodu.
2. OSBA-3 nepreveril dôkaz mylne vyhodnotený OSBA-3 na ťarchu A. M., ktorý bol falošne vytvorený svedkyňou S. S., t.j. výpis z emailovej komunikácie. Takýto dôkaz proti svedkyňi, ktorá sama zobrala peniaze v hodnote 100.000 Sk by značne posilnil aj všetky vyjadrenia B. M..
3. OSBA-3 nepreveril dôkaz mylne vyhodnotený OSBA-3 na ťarchu A. M., ktorý bol falošne vytvorený svedkyňou S. S., t.j. fax odoslaný z čísla, ktoré B. M. nikdy nevlastnil. Telekom má takú databázu, ale ani na námietky obhajoby takýto dôkaz protistrana nedodala.
4. OSBA-3 nestanovil presne moment času kedy došlo k upovedomeniu o odstúpení od zmluvy, t.j. nie je možné ani stanoviť, kedy vznikol úmysel vôbec vykonať úmyselný trestný čin.
5. OSBA-3 sa nevyrovnal s dôkazom ktorý vyvracia tvrdenie na ktorom je postavená samotná obžaloba a zároveň popiera aj vyjadrenie svedka R. D., že M. nebol povinný predložiť konkrétnu súdom riešenú zmluvu M. k jej schváleniu. Podľa odborného právneho stanoviska Ministerstva Spravodlivosti SR z 22/03/2018 č. 45710/2017/21 (ktoré je súčasťou spisového materiálu) vyhotoveného priamo k prejednávanej leasingovej zmluve č. XXXXXX z 03-06-1998 to bola zákonná povinnosť M., aby mohla byť žalovaná zmluva kedykoľvek účinná. Svedok T. D. opakovane uviedol, že predmetnú leasingovú zmluvu nikto schvaľovať nedal, lebo podľa neho to nebolo potrebné. Súd v odôvodnení rozsudku uvádza iba vyjadrenie svedka D., ale opomenul vyrovnáť sa s dôkazom uvedeným vyššie, t.j. zo zákona neúčinnou Leasingovou zmluvou, ktorá je jadrom obžaloby aj odôvodnenia rozsudku.
6. OSBA-3 sa nevyrovnal s dôkazom na ktorom je postavená samotná obžaloba a ktorý popiera vyjadrenie svedka R. D., že M. nebol povinný písomne upovedomiť klienta, t.j. A. M. o vypovedaní predmetnej leasingovej zmluvy. Podľa odborného právneho stanoviska Ministerstva Spravodlivosti

SR z 24/10/2016 č. 45884/2016/21 (ktoré je súčasťou spisového materiálu) vyhotoveného priamo k prejednávanej leasingovej zmluve č. XXXXXX z 03-06-1998 musí byť odstúpenie od zmluvy písomné ak zmluva bola vyhotovená písomne a musí byť dôkazné doručené do dispozície klienta, ako aj že klient nemôže byť požadovaný vopred vzdať sa svojich práv spotrebiteľa - M. evidentne porušil pri svojom konaní 2 krát zákon, napriek tomu obžaloba postavila obžalobu a súd svoje odôvodnenie rozsudku na predtým vykonaných porušeníach zákona.

Obžaloba, ale aj OSBA-3 v odôvodnení rozsudku sa opierajú aj o porušenie Čl.VII ods. 2 písm. b) VoP leasingovej zmluvy ako o relevantnú skutočnosť zakladajúcu právny dôsledok v ich odôvodnení. Vyššie uvedené právne odborné stanovisko MS SR však práve toto porušenie zákona uvádza ako neplatnú podmienku v zmluvnom vzťahu, t.j. jadro odôvodnenia obžaloby aj rozsudku je postavené na neplatných právnych vzťahoch, resp. na porušení zákona.

Svedok T. D. za M. uviedol, že A. M. nikdy nikto neupovedomil písomne o odstúpení od prejednávanej leasingovej zmluvy.

Ak aj neberieme do úvahy, že prokuratúra nikdy nebola schopná predložiť ani overenú kópiu originálu VoP, tj. listiny ktorú žalovaný nikdy nepodpísal (vlastne žiadny originálny dôkaz), ale zakladá na tom svoju obžalobu a OSBA-3 na tom stavia odôvodnenie rozsudku, mám za to, že neplatnosť skorších právnych úkonov zapríčiňuje chybu aj následného právneho úkonu, s ktorou právo spája dôsledok neplatnosti. Je to situácia, keď právny úkon vznikol (existuje), ale existencia určitej chyby ho diskvalifikuje v takom zmysle, že z pohľadu práva sa považuje za neplatný. Preto sa odvolávam proti rozhodnutiu, ktoré je vo svojom odôvodnení založené na skôr, už od počiatku neplatných právnych skutočnostiach.“ Záverom dodal, že jeho odôvodnenie bude ešte pred konaním odvolacieho súdu doplnené podaním vypracovaným právnym zástupcom v riadnej lehote vopred.

Prostredníctvom obhajcu, v ďalšom podaní a s poukazom na zahlásené odvolanie v celom rozsahu na hlavnom pojednávaní proti prvostupňovému rozsudku, obžalovaný primárne uviedol, že smeruje proti celej výrokovej časti rozsudku; ako aj proti konaniu, ktoré predchádzalo rozsudku, z dôvodu porušenia ustanovení o konaní, nakoľko toto porušenie podľa názoru obžalovaného spôsobilo, že výrok rozsudku je nesprávny. V plnom rozsahu poukázal a trvá na obsahu všetkých vznesených námietkach a vyjadreniach, podaných v písomnej forme alebo ústne do zápisnice. Osobitne poukázal taktiež na písomné vyjadrenia podané a prednesené na hlavnom pojednávaní 09.05.2016 a 02.11.2016, ako aj na obsah záverečnej reči obhajoby na hlavnom pojednávaní dňa 03.10.2018. Podľa obžalovaného, súd prvého stupňa sa zákonne konformným spôsobom nevysporiadal s podstatnými námietkami obhajoby, v tejto súvislosti sa mu rozsudok javí ako bez náležitého odôvodnenia, pre neho nejasný a nezrozumiteľný. Má za to, že boli v konaní porušené viaceré jeho základné práva, najmä právo na obhajobu a právo na spravodlivý proces. V rámci prípravného konania bolo vedené predmetné trestné stíhanie proti nemu, ktorý bol v tom čase vo väzbe, pričom nebolo zachované jeho právo na obhajobu advokátom. Napriek skutočnosti, že v danej veci sa jednalo o povinnú obhajobu, nebol mu ustanovený advokát a namietal aj v konaní uplatnenie zásady špeciality a aj premlčanie trestného stíhania, pričom formálne prerušovanie trestného stíhania v konaní bez náležitého odôvodnenia, obžalovaný považuje za účelové a svojvoľné predlžovanie príslušných lehôt trestného stíhania v jeho neprospech. Podľa obžalovaného trestné stíhanie považuje za premlčané, aj v súvislosti so skutočnosťou, že procesné úkony trestného stíhania boli i tak nezákonné, v dôsledku absencie obhajcu obvineného v konaní. Obžalovaný je názoru, že v predmetnom trestnom konaní vedenom proti nemu boli porušené, o. i., aj viaceré základné zásady trestného konania, ktoré sú vyjadrené najmä v § 2 Trestného poriadku. Pokiaľ súd prvého stupňa jeho vinu v zásade oprel o výpoveď svedka T. D., Leasingovú zmluvu a Všeobecné podmienky zmluvy o finančnom leasingu a pravdepodobne nezohľadnil pomer svedka T. D. k prejednávanej veci, keď tento mal podať trestné oznámenie v mene leasingovej spoločnosti za odmenu, ktorú leasingovej spoločnosti mal i fakturovať. Zárobková činnosť svedka, by teda v tejto súvislosti, závisela od počtu podaných trestných oznámení, v ktorých konaniach následne potom môže vystupovať ako svedok a ku konkrétnym otázkam obhajoby sa tento svedok vyjadroval iba vo všeobecnosti, nekonkrétne a formálne. Argumentoval tým, že ak je podávanie trestných oznámení v civilno-právnych vzťahoch akousi zárobkovou činnosťou určitých subjektov, ktoré v mene viacerých subjektov opakovane v obdobných veciach vystupujú, je potom potrebné náležite vzhliadnuť na možnú motiváciu týchto subjektov. Súd prvého stupňa neuveril jeho obhajobe ohľadom postúpenia práv a povinností z predmetnej leasingovej zmluvy a považoval túto obhajobu za nepreukázanú z jeho strany. Pokiaľ ide o leasingovú zmluvu a všeobecné podmienky, k týmto sa v konaní pred súdom prvého stupňa opakovane vyjadroval, pričom na podporu svojho právneho posúdenia doložil i stanovisko Komisie na posudzovanie podmienok v

spotrebiteľských zmluvách MS SR. V prejednávacom prípade ide preto podľa neho o občianskoprávny vzťah spotrebiteľský, ktorý bol navyše upravený leasingovou spoločnosťou tak, že obchádza zákon, obsahuje nekalé podmienky a nezákonné dojednania v neprospech slabšej strany - spotrebiteľa. Na základe nezákonných dojednaní nemožno zakladať trestnú zodpovednosť spotrebiteľa a uznať ho vinným za trestný čin z dôvodu neplnenia nejakej povinnosti vyplývajúcej mu z občianskoprávneho vzťahu, pričom o tejto povinnosti spotrebiteľ preukázateľne nemal vedomosť. V súvislosti s právnym posúdením skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla upravenej v § 249aa ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, v porovnaní so skutkovou podstatou prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods.1 Tr. zák., ktorá je upravená obdobne s tým, že sa jedná o úmyselný trestný čin, pričom bez kumulatívneho naplnenia jednak okolností neoprávnenosti na strane jednej a súčasne všetkých znakov skutkovej podstaty na strane druhej, nemožno hovoriť o trestnom čine.

S poukazom na § 8 Tr. zák., pre vylúčenie pochybností, obžalovaný namietal aj absenciu naplnenia znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, ako aj spôsobenie akejkoľvek škody, keď opak nebol v konaní preukázaný. Motorové vozidlo bolo odovzdané v nepoškodenom stave a nie je jasné a zrozumiteľné, ako teda malo dôjsť užívaním motorového vozidla ku spôsobeniu škody. V tejto súvislosti namietal taktiež zmenu právnej kvalifikácie v jeho neprospech, vzhľadom na čl. 1 písomného vyjadrenia podaného a predneseného na hlavnom pojednávaní dňa 02.11.2016.

Ďalej obžalovaný uviedol, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné preukázať naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu ako aj okolnosť, že ide o čin protiprávny, a to bez dôvodných pochybností. Dôkazné bremeno tu leží na strane obžaloby. Dôsledkom neunesenia tohto dôkazného bremena, ak prokurátor napriek tomu trvá na podanej obžalobe, musí byť rozhodnutie súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby prokurátora. Argumentoval tým, že objektívna stránka stíhaného trestného činu spočíva v neoprávnenom užívaní cudzieho motorového vozidla, ktoré bolo zverené, pričom ďalším nevyhnutným predpokladom k naplneniu formálneho znaku je, aby bolo uvedené užívanie neoprávnené. Znak neoprávnenosti je naplnený za predpokladu, ak zverená vec by bola užívaná na iný, než zverený účel, prípadne ak by jej užívanie pokračovalo aj po čase, na ktorý bola vec zverená, bez právneho titulu, resp. aj v čase, keď právny titul je zverenia zanikol. K ustáleniu okolností neoprávnenosti je potrebné, aby ten čo predmetné vozidlo mal užívať, toto vozidlo užíval neoprávnené, resp. bez súhlasu vlastníka. V tejto súvislosti obžalovaný namietal, že výzva na vrátenie vozidla s uvedením konkrétneho miesta a času mu doručená nebola, ktorú skutočnosť nakoniec potvrdzuje i samotný zástupca poškodeného v mene poškodeného a opak bez pochybností nebol preukázaný. Tvrdenie poškodeného, že nie je povinný zasielať písomné odstúpenie od zmluvy, prípadne písomnú výpoveď zmluvy, považuje za výrazne účelové a zjavne bez akejkoľvek opory v zákone. V žiadnom prípade nemožno založiť znak neoprávnenosti a ustáliť subjektívnu stránku trestného činu na ustanovení civilno-právnej zmluvy, ktoré je v rozpore so zákonom, teda neplatné. Pre právny úkon platné právo vyžaduje určité náležitosti, ako aj formu jeho prejavu. Na to, aby právny úkon, ktorý má inak všetky zákonom vyžadované náležitosti a je tiež prejavovaný v predpísanej forme, nadobudol aj právne účinky voči adresátovi tohto právneho úkonu, musí mu byť doručený. V súvislosti s doručovaním podľa Občianskeho zákonníka č.40/1964 Zb., v znení neskorších predpisov uviedol, že táto úprava je úpravou kogentnou a nemožno sa od nej odchýliť, a to ani v prípade existencie takej vôle zmluvných strán. V neposlednom rade pripomenul, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah, ktorý je upravený a chránený úpravou civilného práva. K všeobecným podmienkam poškodeného poznamenal, že tieto je potrebné podrobiť kritike v rámci predbežného posúdenia ich platnosti. Všeobecné podmienky podnikateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu nemajú väčšiu silu ako zákon, resp. nemôžu zákon obchádzať, inak sú neplatné a tento právny názor zastáva aj Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách MS SR. Naopak, OČTK ani súd relevantným spôsobom neodôvodnili, prečo sa týmito podstatnými námietkami nezaoberali, resp. nevysvetlili, ako teda ustálili okamih, od kedy by sa malo užívanie motorového vozidla považovať za neoprávnené. Za otázne označil, či obžalovaný spotrebiteľ vôbec obchodné podmienky prevzal a podpísal, nakoľko v spise sa nenachádza originál všeobecných obchodných podmienok s originál podpisom spotrebiteľa, napriek tomu, že túto skutočnosť rozporoval. Vzhľadom na kogentný charakter právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv, aj v prípade, ak by spotrebiteľ s napadnutým ustanovením všeobecných podmienok vyslovil výslovný a preukázateľný súhlas, má za to, že také dojednanie by bolo i tak neplatné, s nemožnosťou vyvolať zamýšľané právne účinky zániku zmluvy, a to pre rozpor so zákonom a že z nepráva nemôže vzniknúť právo. Uviedol, že ak by aj neboli zaplatené všetky splátky vyplývajúce z leasingovej zmluvy, takéto porušenie

civilného zmluvného vzťahu nemožno bez ďalšieho automaticky považovať za spáchanie trestného činu a existujúce inštitúty civilného práva sú dostatočné pre možnosť riešenia takej situácie. Trestné konanie v súlade s princípom „ultima ratio“ nemá nahrádzať konanie občianskoprávne. S poukazom na uvedené obžalovaný navrhol v celom rozsahu ho oslobodiť.

Odôvodnenia odvolania obžalovaného boli prvostupňovým súdom v súlade s § 314 Tr. por. zaslané na prípadné vyjadrenie ako prokuratúre, tak aj poškodenej spoločnosti, čo ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu, ani jeden z nich nevyužil.

Na verejnom zasadnutí senátu odvolacieho súdu, ktoré sa konalo za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti poškodeného, obžalovaný zotrval na podanom odvolaní s tým, že v konečnom návrhu sa plne pridržiava písomných dôvodov odvolania, bez potreby ich opakovania. K odvolacej námietke uvedenej pod bodom IV. predložil kópiu faktúry daňového dokladu z 12.01.2004, že svedok Mgr. T. D. je zaujatý vo vzťahu k obžalovanému, nakoľko fakturoval pre poškodenú spoločnosť Volkswagen finančné služby rôzne úkony, ktorý doklad má zo spisu 9C/223/2004 vedeného na Okresnom súde Bratislava III. Vzhľadom na predloženú faktúru namietal aj výpoveď svedka, že si fakturoval aj podanie v trestnom konaní, ako aj pojednávania. K bodu V. odvolania uviedol, že v danom konaní nebol vôbec zistený okamih, od ktorého by malo dochádzať k protiprávnemu užívaniu veci a z hľadiska neustálenia časového momentu, kedy malo dôjsť k odstúpeniu od zmluvy zo strany poškodenej organizácie. Tvrdenie, že poškodená organizácia nie je povinná zasielať akékoľvek písomné odstúpenie od zmluvy, prípadne písomnú výpoveď zmluvy s uvedením konkrétneho miesta a času, kedy by malo byť vozidlo vrátené, považoval za výrazne účelové a zjavne bez akejkoľvek opory v zákone a tento právny názor je taktiež podporený aj vyjadreniami komisie pre ochranu spotrebiteľov MS SR. Taktiež poukázal na množstvo prípadov a rozhodnutí súdov z pohľadu princípu „ultima ratio“ v obdobných prípadoch. Prokurátor krajskej prokuratúry v konečnom návrhu uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný a správny v celom rozsahu a pokiaľ ide o predloženú faktúru zo strany obhajoby, tento doklad nemôže obžalovaného zbaviť trestnej zodpovednosti. Navrhol preto odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Obžalovaný A. M. právom posledného slova uviedol, že chce poukázať na to, že svedok D. aj pred súdom povedal, že si fakturuje služby až do ukončenia vystupovania v trestnej veci, že sa necíti byť vinným a pokiaľ by bol riadne vyzvaný na vrátenie vozidla, určite by ho vrátil.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného A. M. nie je dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého prvostupňového rozsudku. Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval v súlade so základnými zásadami trestného konania, vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, tieto aj správne následne vyhodnotil, pričom sa riadil vyššie uvedenými ustanoveniami a zásadami trestného konania.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného A. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť. V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného A. M., ako odvolateľa. Krajský súd si tieto skutkové zistenia a z nich vyvedené právne posúdenia v celom rozsahu osvojil a odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, bez potreby v celom rozsahu ho opakovať.

Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickvej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku neoprávnene používal cudzie motorové vozidlo väčšej hodnoty, ktoré mu bolo zverené.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Čo sa týka výroku o vine v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a uplatnenie práva obžalovaného na obhajobu. Pred súdom prvého stupňa bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu okresný súd vykonalé dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel ku správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd nemá preto pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný v kritickom období za okolností a spôsobom ustáleným v rozsudku súdu prvého stupňa.

Po podaní obžaloby prokurátorom na obžalovaného ešte 08.07.2014 na prvostupňový súd, tento dňa 22.09.2014 vydal trestný rozkaz, ktorým obžalovaného uznal vinným na rovnakom skutkovom základe a rovnakom právnom posúdení a upustení od uloženia súhrnného trestu, ako v teraz napadnutom rozsudku, voči ktorému obžalovaný podal odpor a preto následne vykonal dokazovanie na viacerých hlavných pojednaniach, výsluchom obžalovaného A. M., splnomocnenca poškodenej spoločnosti T. D., oboznámením listinných dôkazov a to dokladov predložených spoločnosťou M., úradných záznamov, správ z Interpolu, žiadosťou o vyhlásenie pátrania po vozidle, odvolania pátrania, európskym zatýkaním rozkazom, vyčíslením škody, prehlásením D. W., ako aj podkladov predložených obžalovaným a ďalšími, ako aj pripojeným spisom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. BB 3T/1/2010.

Prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní uznal vinu obžalovaného, ako trestnoprávne zodpovedného subjektu, ktorý svojím úmyselným konaním v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák. neoprávnene používal cudzie motorové vozidlo väčšej hodnoty, ktoré mu bolo zverené, čím naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke prečin neoprávneneho používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2, písm. c) Tr. zák., nakoľko považoval za preukázané, že obžalovaný na základe zmluvy o finančnom leasingu motorového vozidla ŠKODA Y. X,X B. zo dňa 03.06.1998, používal toto cudzie motorové vozidlo, nakoľko bolo majetkom a vlastníctvom prenajímateľa, v danom prípade poškodenej spoločnosti VOLKSWAGEN Finančné služby s.r.o. a obžalovaný nepochybniteľne mal vedomosť o tom, že vozidlo je predmetom finančného leasingu, keďže prvotne zaplatil aj leasingovú splátku a následne dňom 03.07.2000 prestal platiť úplne, pričom prenajímateľ mu, ako nájomcovi, dňa 08.09.2000, v zmysle článku 7 Všeobecných podmienok zmluvy o finančnom leasingu, vypovedal túto leasingovú zmluvu a povinnosťou obžalovaného bolo vozidlo vrátiť, pričom tak neučinil, vozidlo užíval naďalej a od 08.09.2000 ho užíval neoprávnene, pričom hodnota vozidla bola vyčíslená a ustálená ku dňu zániku leasingovej zmluvy 14.200,- EUR. Obranu obžalovaného, ktorá spočívala v tom, že síce priznal a bol si vedomý toho, že vozidlo používal na základe ním uzavretej leasingovej zmluvy, pričom sponchyboval svoj podpis na Všeobecných podmienkach zmluvy o finančnom leasingu, ako aj protokolu o prevzatí predmetného

motorového vozidla, pričom však je evidentné, že bez uzavretia zmluvy, ako aj Všeobecných podmienok zmluvy o finančnom leasingu, uzavreté práve podpisom nájomcu, by nedošlo ani k odovzdaniu vozidla, ktoré tvorilo predmet nájmu a je úplne logické a bez akejkoľvek pochybnosti, že obžalovaný vozidlo riadne prevzal, o čom svedčí nakoniec aj protokol o prevzatí vozidla, ktorý je opatrený podpisom obžalovaného z 03.06.1998, pričom sám obžalovaný vôbec nespochybnil, že vozidlo reálne prevzal, užíval ho, dokonca zaňho zaplatil prvú splátku pri prevzatí vozidla. Časťou obrany obžalovaného bola aj skutočnosť a konštrukcia, že došlo k prevodu nájmu na inú osobu, kde jednal priamo v leasingovej spoločnosti s tým, že vozidlo, resp. jeho leasing mal prevziať jeho vtedajší partner D. W., ktorý mu bol dlžný peniaze a s ktorým mal spoločný podnik v Maďarskej republike pri meste V., pričom však mu bolo v leasingovej spoločnosti oznámené, že to nie je možné, pretože prevod musí byť uskutočnený na nájomcu, ktorý je slovenský občan. Vzhľadom k tomu, že so D. W. bol tam prítomný aj ďalší slovenský občan, ktorý bol jeho ďalším spoločníkom, malo teda dôjsť na základe tejto požiadavky k prevodu na tohto tretieho muža - slovenského občana, ktorého meno uviesť nevie, ale na druhej strane obžalovaný sám uviedol, že mal v úmysle si vozidlo ponechať a užívať ho naďalej s tým, že W. by mu takýmto spôsobom splatil svoj dlh, pričom meno tohto tretieho muža by mohol vedieť práve D. W.. V leasingovej spoločnosti zaplatil v hotovosti splátky dopredu a to z dôvodu, aby boli splátky vyplatené až do momentu, kedy dôjde k administratívne prevodu na nového nájomcu, pričom v danom čase M. ako leasingová spoločnosť toto požadovala, t.j. aby bol leasing vyplatený do momentu, kedy bude učiný prevod na nového nájomcu. Túto obranu obžalovaného prvostupňový súd vyhodnotil, ako absolútne nepresvedčivú, navyše až absurdnú, pretože je vyvrátená výpoveďou zástupcu poškodenej spoločnosti Volkswagen Finančné služby Slovensko s.r.o., T. D., ale aj čestným vyhlásením D. W. a aj listinnými dôkazmi, keď svedok T. D. uviedol, že je absurdné, aby obžalovaný čokoľvek v sídle leasingovej spoločnosti platil v hotovosti a to preto, lebo tam neexistovala pokladňa, všetko prebiehalo výhradne bezhotovostným stykom, t.j. prevodom z účtu na účet, resp. vkladom hotovostných prostriedkov v peňažnom ústave a nevie si ani predstaviť, čo by pracovníčka leasingovej spoločnosti so sumou, rádovo predstavujúcou v danom čase 100 000,- Sk, čo v danom čase bol majetok, asi tak urobila, pretože by ju ani nemala kam uschovať, ani ju náležitým spôsobom zabezpečiť a navyše ani vzhľadom na to, že to nebolo možné vystaviť obžalovanému na príjem takejto čiastky akýkoľvek daňový doklad. Z čestného vyhlásenia D. W. vyplynulo, že tú tretiu osobu, ktorá sa mala zúčastňovať pri jednaní v leasingovej spoločnosti, počas letných prázdnin v roku 2000, si dovedol ako svojho dlžníka sám obžalovaný a s ním sa aj obžalovaný dohodol, že táto osoba splatí formou leasingových splátok predmetné vozidlo Škoda Octavia a tým mu vyrovná dlh, pričom obžalovaný predtým zmenil 1.000 000,- maďarských forintov a to z dôvodu, že takto vymenenými peniazmi zaplatil splátky v mene svojho dlžníka a z tohto dôvodu, si zo M. ešte uťahoval, z čoho vyplýva, že tohto tretieho muža a jeho identitu jednoznačne by musel poznať sám obžalovaný a dlžníkom obžalovaného bol práve tento tretí muž a nie D. W., tak ako to uvádzal vo svojom prehlásení D. W.. Podľa súdu je teda zrejmé, že obrana obžalovaného je vyvrátená práve výsluchom svedka T. D., ale v určitej časti aj Čestným prehlásením D. W. a navyše je evidentné z listinných dôkazov, že nikdy k prevodu nájmu vo vzťahu k predmetnému vozidlu Škoda Octavia z obžalovaného na inú fyzickú osobu nedošlo a tieto skutočnosti, ktoré obžalovaný tvrdí, aj s poukazom na to, že priamo v leasingovej spoločnosti niečo platil v hotovosti, pričom sa jednalo v danom čase o obrovskú sumu, považoval za čisto absurdné. Navyše leasingová spoločnosť ani nemá žiadnu vedomosť o tom, že by vôbec obžalovaný jednal o zmene v osobe nájomcu, pričom za preukázané mal súd, že sám obžalovaný žiadal leasingovú spoločnosť o odklad výpovede leasingovej zmluvy s tým, že s leasingovou spoločnosťou komunikoval prostredníctvom faxovej správy, ktorú jej zaslal a tvrdenia obžalovaného, že o takomto faxe nemá vedomosť, je podľa názoru súdu iba jeho snahou zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia okresného súdu sa opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v napadnutom rozsudku a o ich vierohodnosti a zákonnosti nemá pochybnosť ani odvolací súd, preto si ich v celom rozsahu osvojuje a v jednotlivostiach na ne aj odkazuje. Všetky zabezpečené dôkazy, vychádzajúc zo spisového materiálu, preukazujú spáchanie skutku obžalovaným. Väčšina odvolacích námietok bola už súčasťou obhajobných prednesov obžalovaného, s ktorými sa dostatočným spôsobom vysporiadal vo svojom odôvodnení rozsudku už prvostupňový súd, s ktorými hodnotiacimi úvahami sa plne stotožňuje aj senát odvolacieho súdu, bez potreby opakovania rovnakých právnych záverov a hodnotiacich úvah.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu bola vina obžalovaného preukázaná, vo forme priameho úmyslu, nakoľko obžalovaný vedel, že osobné motorové vozidlo Škoda Octavia, ktoré si 03.06.1998 prenajal od leasingovej spoločnosti M. Bratislava s.r.o, na základe zmluvy č. XXX XXX s mesačnými splátkami

vo výške 21.999,40 Sk na dobu 48 mesiacov, pričom jednotlivé podmienky zmluvy obžalovaný nedodrжал, mesačné úhrady neplatil riadne a včas, nakoľko okrem prvej platby 03.06.1998 v uvedenej sume, uhradil ešte sumu 21.999,40 Sk v dňoch 29.06.1998, 02.10.1998, 03.11.1998, 30.12.1998, 27.01.1999, 06.04.1999 a 13.04.1999, ale 27.04.1999 uhradil len 16.465,80 Sk, 06.05.1999 sumu 28.000,- Sk, 25.06.1999 sumu 5.631,20 Sk, 29.06.1999 sumu 21.999,40 Sk, 05.08.1999 sumu 21.999,40 Sk, 14.09.1999 sumu 40.000,- Sk, 01.12.1999 sumu 33.000,- Sk, 07.12.1999 sumu 15.000,- Sk, 07.01.2000 sumu 40.000,- Sk, 06.04.2000 sumu 66.639,50 Sk, 10.04.2000 sumu 38.714,-Sk, 31.05.2000 sumu 22.596,- Sk a 03.07.2000 sumu 23.000,- Sk. Obžalovaný uvedenú zmluvu aj so Všeobecnými podmienkami zmluvy podpísal ešte dňa 03.06.1998 a predmetné vozidlo nielenže aj prevzal a užíval až do jeho nájdenia a vrátenia maďarskou políciou 15.07.2003 po tom, čo bolo vyhlásené jeho pátranie, a následného aj vrátenia poškodenej spoločnosti. Obžalovaný bol vyzvaný 26.06.2000 poškodenou spoločnosťou na uhradenie dlžnej sumy 46.019,90 Sk za nezaplatené splátky, čo bola upomienka pred vypovedaním leasingovej zmluvy a následne došlo zo strany poškodenej spoločnosti k vypovedaniu leasingovej zmluvy 08.09.2000 v zmysle Všeobecných podmienok zmluvy čl. VII ods. 2, vzhľadom na nedoplatok presahujúci tri mesačné splátky k uvedenému dňu 89.932,50 Sk, pričom obžalovaný uvedené vozidlo nevrátil a neoprávnené ho užíval ďalej. Preto moment, od ktorého sa odvíja neoprávnené používanie cudzieho motorového vozidla bol 08.09.2000, ktorý moment je aj správne ustálený v skutkovej vete rozsudku. Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky obžalovaného, potrebné je primárne poukázať na to, že obžalovaný v priebehu prípravného a aj súdneho konania spáchanie skutku popieral a spochybňoval všetky dôkazy, ako aj priebeh prípravného a aj súdneho konania. Pokiaľ ide o jeho obhajobu, v súvislosti s riadnym neplatením mesačných splátok leasingovej zmluvy, v tomto smere sa s jeho obhajobou, ohľadne postúpenia nájmu na údajnú tretiu osobu, dostatočne vysporiadal už prvostupňový súd a odvolací súd sa s jeho argumentmi plne stotožňuje a to aj z pohľadu vyhodnotenia čestného vyhlásenia D. W., ktoré bolo v rozpore s tvrdeniami obžalovaného. Napokon obžalovaný ani nespochybňoval, že predmetné motorové vozidlo Škoda Octavia, ev. č. SC XXX AE si reálne prenajal od leasingovej spoločnosti M. s.r.o, toto vozidlo aj prevzal a aj ho užíval, napriek tomu spochybňoval nielen predložené zmluvné dokumenty, resp. ich originalitu, ale aj komunikáciu s poškodenou spoločnosťou. V tomto smere odvolací súd nemal najmenšie pochybnosti o pravosti uvedených dokladov, predovšetkým predmetnej leasingovej zmluvy č. XXXXXX z 03.06.1998, ale aj Všeobecných podmienok zmluvy o finančnom leasingu, ktoré boli súčasťou leasingovej zmluvy a ktoré dokumenty obžalovaný podpísal. Súčasťou týchto podmienok bolo aj ustanovenie čl. VII. ods. 2 písm. b/, že k predčasnému ukončeniu zmluvy je prenajímateľ oprávnený jednostranne predčasne ukončiť s okamžitou platnosťou, ak je nájomca v omeškaní s platením splátok alebo ich časti po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, bez povinnosti doručenia písomnej výpovede.... Preto za nepochopiteľné považuje námietku obžalovaného, že tieto podmienky obžalovaný nepodpísal, hoci opak vyplýva z listinných dokladov. Rovnaké platí aj o námietke obžalovaného, ktorú predniesol už pred prvostupňovým súdom, keď spochybňoval komunikáciu s poškodenou spoločnosťou, v ktorej reaguje na upomienku na nedoplatok a žiada o odloženie termínu vypovedania zmluvy z 02.08.2000, ako aj e-mail zaslaný 31.08.2000, jednak ide o reakciu obžalovaného na upomienku pred výpoveďou k zmluve z 26.06.2000, na ktorej je meno a aj kontakty - telefón, fax a e-mail B. S., pracovníčky správneho oddelenia poškodenej spoločnosti, na ktoré reagoval obžalovaný, bez ohľadu na skutočnosť, že obžalovaný spochybňoval ich napísanie. Ani odvolací súd nemal v tomto smere žiadne pochybnosti, nakoľko miestne aj časovo boli reakciou na výzvy poškodenej spoločnosti. Napokon v tomto smere boli plne usvedčujúce aj výpovede splnomocnenca poškodenej spoločnosti Mgr. T. D. tak, ako správne už prvostupňový súd na ne poukázal a aj ich plne v súlade so zákonom vyhodnotil. Neopodstatnená bola v tomto smere aj odvolacia námietka obžalovaného o zaujatosti tohto svedka, vzhľadom na skutočnosť, že poškodená spoločnosť mu za služby platila, o čom predložil aj doklad na verejnom zasadnutí, faktúru, v ktorej poškodenej spoločnosti Volkswagen Finančné služby Bratislava, fakturuje aj sumu 15 036,- Sk za LZ 247068. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje, že v zmysle § 53 a 54 Tr. por. bol Mgr. T. D. riadne splnomocnený na zastupovanie poškodenou spoločnosťou a preto aj bol oprávnený si tieto služby fakturovať, obdobne, ak by takéto služby poskytoval pre poškodenú spoločnosť advokát. Napokon s týmto priamo počíta aj ustanovenie § 557 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ obžalovaný v súvislosti s neplatnosťou čl. VII Všeobecných podmienok spoločnosti M., bodu 2 písm. b/ a odpoveďou MS SR na jeho žiadosť z 29.04.2016, odvolací súd dodáva, že písomná výpoveď poškodenou spoločnosťou bola daná a najviac, odpoveď MS SR nemá záväzný charakter a ide len o jej odporúčací a vyjadrený právny názor.

V súvislosti s nevypočutím B. S., odvolací súd poukazuje, že obžalovaný na poslednom hlavnom pojednávaní nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a vypočutie menovanej nežiadal ani na základe výzvy súdu, ktorá mu bola zaslaná pred prvým hlavným pojednávaním aj s poučením podľa § 240 Tr. por. Naviac, rovnako, ako prvostupňový súd, ani odvolací nepovažoval jej vypočutie za nevyhnutne potrebné.

Odvolací súd sa na základe vyššie uvedeného plne stotožnil s hodnotiacimi závermi súdu I. stupňa k ním uvedeným dôkazom. V rámci dokazovania nebol vyprodukovaný žiaden dôkaz, ktorý by spochybňoval jednotlivé výpovede poškodenej spoločnosti, resp. jeho splnomocnenca Mgr. T. D.. Naopak, obhajoba obžalovaného bola v plnom rozsahu vyvrátená nielen výpoveďami splnomocnenca poškodenej spoločnosti, ale aj uvedenými listinnými dôkazmi.

K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného všeobecne treba podotknúť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jeho obranné tvrdenia, ale už v priebehu konania opakované námietky, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal už súd prvého stupňa vo svojom podrobnom a výstižnom odôvodnení. Preto aj odvolací súd považuje úvahy okresného súdu v tomto ohľade za správne a presvedčivé. Odvolací súd pritom pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t. j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si aj odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného, ani v tomto smere prvostupňový súd nepochybil a to aj z pohľadu zavinenia obžalovaného, ktoré hodnotil ako úmyselné konanie a nepochybil ani, keď použil ustanovenie § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., teda zákona účinného od 01.01.2006, ktorý je z pohľadu § 2 ods. 1 Tr. zák. pre obžalovaného priaznivejší, práve z pohľadu všetkých zákonných ustanovení (najmä hľadísk pre ukladanie trestu).

K procesným námietkam obžalovaného v súvislosti s porušením práva na obhajobu a premlčaním trestného stíhania, odvolací súd uvádza, že ani tieto neboli opodstatnené. Obžalovaný sa nachádzal vo väzbe v súvislosti s trestným konaním Špecializovaného trestného súdu Pezinok č.k. BB 3T/1/2010 vo väzbe v Českej republike od 11.11.1994 do 30.04.1998, následne bol v Maďarskej republike vzatý do väzby 13.01.2007 v súvislosti s vydaným EZR do 18.01.2007 a od 18.01.2007 bol vzatý do väzby až do 27.07.2007, kedy bol prepustený na slobodu. V predmetnej veci došlo po začatí trestného konania vo veci a súčasne aj k vzneseniu obvinenia obžalovanému 22.07.2002, pričom pre neprítomnosť obvineného bolo konanie prerušené 13.08.2002, 17.07.2003 bolo vydané uznesenie

o pokračovaní v trestnom stíhaní, ale k jeho prerušeniu došlo zase 31.01.2006 pre neprítomnosť obvineného. K pokračovaniu trestného stíhania opätovne došlo 20.06.2007, kedy už bol obžalovaný dosaziteľný a nachádzal sa v tom čase v Ústave na výkon väzby v Bratislave, kde mu bolo aj doručené uznesenie o vznesení obvinenia v predmetnej veci. Keďže bol medzičasom prepustený z väzby (v inej veci), opätovne z dôvodu jeho nedosažiteľnosti, bolo trestné stíhanie prerušené 31.01.2009 až do 22.03.2012, kedy sa opätovne pokračovalo v trestnom stíhaní. Pokiaľ teda obžalovaný namietal porušenie jeho práva na obhajobu, z obsahu spisu vyplýva, že v čase, kedy bol vo väzbe (v inom konaní), boli jednotlivé procesné úkony doručované obhajcovi JUDr. A. B.. Napokon obžalovaný bol pred každým výsluchom poučený o práve zvoliť si obhajcu, čo napokon urobil až v konaní pred súdom. Rovnako bolo preukázané, že vzhľadom na uplatnenie zásady špeciality, v súvislosti s jeho vydaním na základe EZR vydaným Špecializovaným trestným súdom Pezinok sp. zn. BB-Pšv1/06 z 13.01.2006, na základe ktorého bol následne vydaný na územie Slovenskej republiky na trestné stíhanie v uvedenom konaní Špecializovaného trestného súdu. Keďže v tomto extradičnom konaní si obžalovaný uplatnil zásadu špeciality, maďarské justičné orgány boli požiadané o dodatočný súhlas na trestné stíhanie obžalovaného aj na skutky spáchané pred jeho vydaním a tento bol aj daný sudcom súdu hlavného mesta Budapešť 01.08.2011 pod č. 3Bk 759/2011/8 na predmetné trestné stíhanie neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla na uvedenom skutkovom základe, v zmysle vzneseného obvinenia a následného podania obžaloby a prvostupňového rozsudku, teraz prejednávaneho.

Pokiaľ ide o námietku premlčania, v tejto súvislosti je potrebné uviesť, že ako v prípade trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 249aa ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., resp. rovnakého prečinu podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. že u obidvoch je rovnaká trestná sadzba odňatia slobody 6 mesiacov až 3 roky.

Niet sporu o tom, že k neoprávnenému používaniu cudzieho motorového vozidla malo dôjsť 08.09.2000, pre ktoré sa viedlo trestné stíhanie obžalovaného. V čase jeho spáchania bol účinný Trestný zákon č. 140/1961 Zb. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/--ucinnost-od-01.01.1970>>, v znení neskorších zmien a doplnkov. Podľa § 67 ods. 1 písm. c/, ods. 2, ods. 3 a 4 tohto zákona trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je päť rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody najmenej tri roky. Do premlčacej doby sa nezapočítava a) doba, po ktorú nebolo možné páchatela postaviť pred súd pre zákonnú prekážku, b) doba, po ktorú sa páchatel zdržiaval v cudzine, c) skúšobná doba podmienenečného zastavenia trestného stíhania, d) doba, po ktorú bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia podľa § 162a Trestného poriadku <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/141/>>, e) doba, po ktorú bolo prerušené trestné stíhanie podľa § 173 ods. 2 Trestného poriadku <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/141/>>. Premlčanie trestného stíhania sa prerušuje a) vznesením obvinenia pre trestný čin, o premlčanie ktorého ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi policajného orgánu, vyšetrovateľa, prokurátora alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatela, alebo b) ak páchatel spáchal v premlčacej dobe trestný čin nový, na ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší. Prerúšením premlčania sa začína nová premlčacia doba. Podľa § 67a Tr. zák. č. 140/1961 Zb. uplynutím premlčacej doby nezaniká trestnosť a) trestných činov uvedených v desiatej hlave, s výnimkou trestného činu podľa § 261 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20001201.html>>; b) trestného činu terorizmu (§ 93 a 93a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20001201.html>>), všeobecného ohrozenia (§ 179 ods. 2, 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20001201.html>>), vraždy (§ 219 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20001201.html>>), ublíženia na zdraví [§ 221 ods. 2 písm. b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20001201.html>>, ods. 3 a ods. 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20001201.html>>, § 222 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20001201.html>>], obmedzovania osobnej slobody (§ 231 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20001201.html>>), pozbavenia osobnej slobody (§ 232 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20001201.html>>), zavlečenia do cudziny (§ 233 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20001201.html>>) a porušovania domovej slobody (§ 238 ods. 2, 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20001201.html>>), pokiaľ boli spáchané za takých okolností, že zakladajú vojnový zločin alebo zločin proti ľudskosti podľa predpisov medzinárodného práva; c) trestného činu podľa § 1 zákona z 20. decembra 1950 č. 165 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1950/165/>> na ochranu mieru.

Napokon je potrebné dodať, že aj podľa súčasne platného zákona je trestnosť uvedeného prečinu podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., v znení neskorších zmien a doplnkov, rovnaká (kto neoprávnené používa cudzie motorové vozidlo, ktoré mu bolo zverené, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Odňatím slobody na šesť mesiacov až na tri roky sa páchateľ potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 vo vzťahu k motorovému vozidlu väčšej hodnoty alebo takým činom spôsobí väčšiu škodu). Zánik trestnosti rovnako upravuje § 87 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. (Trestnosť činu zaniká uplynutím premĺčacej doby, ktorá je.....päť rokov, ak ide o prečin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky.....). Podľa § 87 ods. 2, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. do premĺčacej doby sa nezapočítava a) doba, po ktorú nebolo možné páchateľa postaviť pred súd pre zákonnú prekážku, b) doba, po ktorú sa páchateľ zdržiaval v cudzine s úmyslom vyhnúť sa trestnému stíhaniu, c) skúšobná doba podmieneného zastavenia trestného stíhania, d) doba, po ktorú bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia, alebo e) doba, po ktorú bolo prerušené trestné stíhanie. Premĺčanie trestného stíhania sa prerušuje a) vznesením obvinenia pre trestný čin, o ktorého premĺčanie ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi orgánu činného v trestnom konaní, sudcu pre prípravné konanie alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchateľa, alebo b) ak páchateľ spáchal v premĺčacej dobe úmyselný trestný čin. Prerúšením premĺčania sa začína nová premĺčacia doba.

Podľa § 16 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12. 2005 trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje len vtedy, ak je to pre páchateľa priaznivejšie.

Aj podľa zákona č. 300/2005 Tr. zák., v platnom znení § 2 ods. 1 sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchateľa priaznivejší.

Z vyššie uvedené jednoznačne vyplýva, že k premĺčaniu trestného stíhania v danej veci nedošlo, jednotlivé úkony v prípravnom konaní a aj v konaní pred súdom boli plne v súlade so zákonom a pokiaľ došlo po začatí trestného stíhania k viacnásobnému prerušeniu a jeho pokračovaniu, vzhľadom na vyššie uvedené chronologické postupy orgánov prípravného konania a prokuratúry, nešlo len o formálne postupy a prerušenie bolo vždy opodstatnené pre neprítomnosť obvineného, či už jeho pobytom v cudzine, resp. pre jeho nedosažiteľnosť.

Správne taktiež postupoval súd I. stupňa, keď obžalovaného A. M. uznal za vinného z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, nakoľko v tomto prípade použitie súčasne platného zákona bolo priaznivejšie pre obžalovaného, práve z pohľadu všetkých hľadísk.

V danom prejednávacom prípade, keďže sa podarilo dokazovaním preukázať podstatnú skutočnosť, že predmetný skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný a zároveň je taktiež nesporné, že zo strany obžalovaného sa jednalo o premyslené konanie tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania a s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a osobu obžalovaného, nebolo možné aplikovať ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., že by závažnosť žalovaného prečinu bola nepatrná, čoho sa taktiež obžalovaný odvolaním domáhal.

Podľa § 8 Tr. zák. trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedenej definície možno vyvodiť dve obligatórne podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, a to protiprávnosť činu a znaky uvedené v trestnom zákone. Protiprávnosťou činu sa rozumie prejav vôle, ktorým subjekt porušuje príkazy a zákazy ustanovené platným právom. V trestnom práve sa za protiprávne konanie považuje protispoločenské správanie, ktorého znaky sú vymedzené v trestnom zákone ako trestné činy. Protiprávne konanie môže byť buď zavinené alebo nezavinené. Z dikcie ustanovenia § 8 vyplýva, že o trestný čin ide vtedy, ak sú súčasne naplnené jeho obligatórne podmienky, ktorými, sú protiprávnosť konania a formálne znaky, t. j. znaky uvedené v tomto zákone (inými slovami povedané znaky skutkovej podstaty trestného činu). Skutková podstata trestného činu obsahuje súhrn znakov, ktoré určujú, o aký trestný čin ide, je odrazom skutku. Obsahuje štyri skupiny znakov, a to objekt, objektívnu stránku, subjekt, subjektívnu stránku. Ak nie sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu súčasne - nejde o trestný čin.

Podľa § 10 ods. 1 Tr. zák. prečin je a) trestný čin spáchaný z nedbanlivosti alebo b) úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Za daných zistených vyššie uvedených skutkových okolností a podrobne rozobratom skutkovom stave už súd I. stupňa vyvodil správny záver, pokiaľ obžalovaného uznal za vinného z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák.

K naplneniu uvedeného prečinu je potrebné, aby boli kumulatívne naplnené všetky uvedené formálne znaky, pričom možno skonštatovať, že v predmetnom prípade tak v plnom rozsahu boli naplnené, ako je to podrobne už vyššie rozvedené aj s právnym výkladom jednotlivých pojmov. Okrem vyššie uvedených formálnych znakov žalovaného prečinu, ktoré považoval odvolací súd za naplnené, bolo potrebné sa zaoberať aj materiálным korektívom predmetnej trestnej činnosti, na ktoré obžalovaný taktiež poukázal, teda za predpokladu naplnenia všetkých formálnych znakov uvedeného prečinu. Pojem materiálny korektív znamená, že prečin má len formálne znaky, avšak na korekciu prílišnej tvrdosti môžu byť v konkrétnom prípade použité určité materiálne kritériá, keď sú zvažované a zistené také skutočnosti, ako nízka závažnosť prečinu, osoba páchatel'a, spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a miera zavinenia. V danom prejednávacom prípade sa podarilo dokazovaním preukázať podstatnú skutočnosť a to, že predmetný skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný. Zároveň je taktiež nesporné, že zo strany obžalovaného sa jednalo o premyslené a dopredu naplánované konanie tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania. Obžalovaný bol pritom doposiaľ na území Slovenskej republiky jedenkrát súdne trestaný súdne trestaný, a to práve už uvedeným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 11.10.2011 sp. zn. BB-3T/1/2010 pre pokus trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ktorým bol odsúdený na trest odňatia slobody 4 roky a 20 dní a ku ktorému odsúdeniu prvostupňový súd upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák., nakoľko teraz prejednávaný skutok spáchal obžalovaný pred vyhlásením uvedeného rozsudku. Potrebné je taktiež uviesť, že obžalovaný bol ešte dva krát odsúdený aj v Maďarskej republike, ale išlo o odsúdenia z rokov 2004 a 2019 (pododné konanie), ktoré skutočnosti, z hľadiska osoby obžalovaného a jeho správania a postoja ku skutku a v neposlednom rade aj ďalšími následkami s tým súvisiacimi (pátrania po vozidle, spolupráca s inými európskymi policajnými a justičnými orgánmi), v žiadnom prípade nespĺňali podmienky nenaplnenia materiálneho korektívu predmetného prečinu, ktorým by bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., že by závažnosť žalovaného prečinu bola nepatrná, najmä z hľadiska jeho konkrétneho stupňa, teda spôsobu vykonania činu a okolností, za ktorých bol čin spáchaný, ktoré vyplývajú už len zo samotného popisu skutku, miery zavinenia obžalovaného (priamy úmysel) v kontexte všetkých ďalších kritérií, ktoré neumožňujú iný záver než ten, že závažnosť spáchaného prečinu je vyššia než nepatrná.

Nepochybil okresný súd ani pri upustení od súhrnného trestu, keď boli splnené všetky zákonné podmienky pre takýto postup v zmysle § 44 Tr. zák. tak, ako to odôvodnil prvostupňový súd, že pri úvahe o druhu a výške trestu obžalovaného vychádzal jednak z okolností predmetnej veci, za akých došlo k spáchaniu skutku, jeho následku a samozrejme aj s prihliadnutím na osobu samotného obžalovaného, keď vzhľadom na dĺžku trestu, ktorý by postihol obžalovaného v tomto konaní, vzhľadom na trest uložený vyššie uvedeným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, že ním uložený trest možno považovať za dostatočný aj s prihliadnutím na tú skutočnosť, že za momentálne žalovaný skutok je možné uložiť trest odňatia slobody v trvaní šiestich mesiacov až troch rokov a preto upustil od uloženia súhrnného trestu tak, ako má na mysli ustanovenie § 44 Tr. zák.

Na základe všetkých vyššie uvedených úvah a vzhľadom na to, že odvolací súd nezistil žiadny zákonný dôvod pre zmenu prvostupňového rozsudku, postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. M., ako nedôvodné zamietol.

Pokiaľ ide o nesprávnosti vo výrokovej časti písomného vyhotovenia prvostupňového rozsudku, ide o zrejme nesprávnosti, ktoré súd I. stupňa opraví opravou vyhotovenia rozsudku podľa § 174 ods. 1 Tr. por.,

nakoľko predseda senátu môže osobitným uznesením kedykoľvek opraviť písárske chyby a iné zrejme nesprávnosti, ku ktorým došlo pri vyhotovení rozsudku a v jeho rovnopisoch tak, aby vyhotovenie bolo v úplnej zhode s obsahom rozsudku, ako bol vyhlásený. Opravu môže nariadiť aj súd vyššieho stupňa.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.